

Onderstaande levensbeschrijving komt uit het boek: 'Zonen en dochters met een missie - Een boek over missionarissen uit Boekel en Venhorst', door Jan Meulemeesters c.s. (100 pagina's A4)
Uitgave: 2002, Heemkundekring & Missiecomité Boekel-Venhorst.

Nat en bezweet van dorp naar dorp

Gerard Mezenberg werd geboren op 12 augustus 1910 in Boekel op de Elzen als zoon van Johannes Mezenberg (1880-1948) en Anna Maria Scheepers (1880-1922). Gerard was de oudste van negen kinderen, drie meisjes en zes jongens. Toen Gerard twaalf jaar oud was overleed zijn moeder en bleef vader Mezenberg met negen kleine kinderen achter. Daarbij kwam nog dat de oudste zoon Gerard te kennen gaf priester te willen worden. Op advies van de pastoor en na nog wat bijgespijkerd te zijn door meester Schiks, bracht vader Mezenberg hem in 1924 met de 'ertkar' naar de paters van het Goddelijk Woord SVD in het Missiehuis in Uden, waar hij de lagere studies volgde voor een priesteropleiding.

Op 8 september begon hij als novice bij de zelfde congregatie in Helvoirt en legde twee jaar later zijn eerste geloften af.

De theologische studie gebeurde in Teteringen, waar hij samen met tien klasgenoten op 22 augustus 1937 door Mgr. P. Hopmans tot priester werd gewijd. Zijn eerste heilige mis droeg hij op in de kerk van Sint Jan-Evangelist te Elsendorp. Het gezin Mezenberg was inmiddels verhuisd naar de Gerele Peel aldaar.

Aanvankelijk krijgt hij een benoeming om als missionaris in Afrika te gaan werken, maar hij vertrekt eerst voor een taalstudie naar Engeland. Bij zijn terugkomst krijgt Gerard met een ziekte te maken en gaat zijn reis naar Afrika niet door. Later wordt hij naar Indonesië gezonden en zo vertrekt Gerard op 21 februari 1940 aan boord van de 'Christiaan Huijgens' vanuit Genua naar de Kleine Soenda Eilanden. Op een prentje, uitgegeven

bij zijn vertrek naar de missie staat het volgende te lezen.

'GAAT EN ONDERWIJST'

Bij mijn vertrek naar de Missie van Flores-Timor. Pater G. Mezenberg SVD Februari 1940.

De Heilige Drieëenheid God leve in de harten van alle mensen."

Na de studie van het Indonesisch op Flores, wordt hij voor Sumba benoemd waar hij tot 1957 werkt. Deze periode wordt onderbroken door de Japanse internering op Celebes (1942-1945) In 1957 komt hij vanuit Sumba in Ranga op Flores terecht in een parochie die al drie pastoors versleten heeft en nooit echt goed bediend is geworden. "Het zijn andere mensen, een ander taaltje en een gebied dat zwaarder is en ook groter. Een goede achtduizend katholieken die maar eens in de twee á drie

maanden naar de kerk komen. Hoe kan het ook anders met nu en dan een pastoor in de buurt en in een omgeving door en door heidens en islamitisch." Ook de eenzaamheid en het veraf zijn vallen hem in het begin hard, al is er werk genoeg om de tijd te korten. Hij ziet maar eens in de drie á vier maanden een medebroeder en dat kost nog een lange dagreis te paard om die te treffen. Het werk gaat van school naar school, van dorp naar dorp, door rivieren en langs ravijnen, te paard en te voet, door modder en onder de hete zon, hij en zijn paard nat en bezweet. Langs het strand, dan weer omhoog in de bergen, omlaag door de diepe rivier aan de staart van het paard en weer de volgende berg op.

In 1965 is hij alweer acht jaar werkzaam in Ranga en hij

Gerardus Mezenberg met het gezin van zijn Sumbanese beschermeling

vermeldt dan hoe goed het is tussen deze mensen te leven. "Het zijn eenvoudige mensen die nog primitief leven met hun gebreken en oeroude gewoontes, maar het geloof zit er echt diep in. Eenzaam voel ik mij hier ook niet daar ik veel onderweg ben om mijn tienduizend katholieken te bezoeken. Er is veel te doen ook voor de opbouw en vooruitgang en men is bezig om water af te dammen en de vlakte te besproeien. Behalve dat hier weinig regen is gevallen, is er ook nog een uitbarsting geweest van een berg op Flores waardoor alles onder een laagje as is komen te liggen en de

jonge maïs is afgebroken. Dus naast het gewone parochiewerk heb ik daar een hoop bemoeienissen mee, maar het geeft lust en moed. Ik hoop het zo nog enkele jaren te kunnen volhouden. Ik heb er zin in," zo schrijft hij.

In 1971 komt hij bij het doorwaden van een riviertje ten val en breekt zijn knieschijf. Als hij pas na twee weken door een Chinese arts onder primitieve omstandigheden wordt geopereerd, weet hij dat hij niet meer naar zijn oude missiepost zal terugkeren. In 1973 volgt zijn overplaatsing naar Cancar, een

parochie op 17 kilometer afstand van de hoofdstad aan de grote weg naar het westen. Daar is een stenen kerk, een ruime pastorie, een ziekenhuis en een soort van Mulo. In 1980 wordt hij door Mgr. Vitalis Djebarus belast met de zorg voor het bisdom Bali-Lombok en hij wordt als vicaris-generaal de plaatsvervangende bestuurder van het diocees Ruteng. Het duurt vier jaar eer hij van die last wordt bevrijd. Ook is hij vele jaren procurator van het diocees.

Zijn vijftigjarig priesterfeest op 22 augustus 1987 wil hij het liefst geruisloos laten verlopen, maar de pastoor en medebroeders zorgen voor een grote en waardige plechtigheid. Bij dit feest is ook onze oud-dorpsgenoot Arnold van de Hoogen aanwezig. Ook in Elsendorp waar zijn zus woont, wordt een plechtige eucharistieviering uit dankbaarheid opgedragen, waar ook veel Boekelnaren bij aanwezig zijn.

Uit zijn meestal korte opmerkingen over "die lastige bronchitis" is te concluderen dat zijn gezondheid achteruitgaat. Op 19 maart van het jaar 1991 overlijdt Pater Gerard Mezenberg in Ruteng. Arnold van de Hoogen, schetste hem als: "Een mens van groot formaat, gemeten naar waarlijke waarden. Ook een geroepen mens die hoorde en dat met verstand en hart verstond. Eenvoudig, zonder voorwaarden heeft hij gevolg gegeven aan zijn roeping en zich weggegeven aan de medemens."